

Nº 9 Febrer 2019

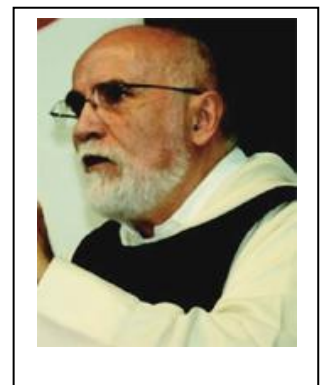
Vitalitzar la fe mitjançant la pregària:

Entrevista amb Jacques Philippe, autor d'espiritualitat

Si volem renovar la nostra parròquia hem de renovar l'acció pastoral que duem a terme, i si volem renovar l'acció pastoral cal que nosaltres ens renovem, i si ens volem renovar, cal que nosaltres avancem en el camí d'una pregària més autèntica i profunda. Tot canvi veritable neix del nostre interior. Per això volem fer tants canvis en les celebracions eucarístiques. I també per això portem dos catequesis d'adults parlant de com podem renovar la nostra pregària, i més que en farem. Ara us fem arribar una entrevista a un autor espiritual que està fent molt de bé i cada llibre seu és un bestseller.

El Pare Jacques Philippe (1947), de la Comunitat de les Benaunces, és un autor reconegut de llibres d'espiritualitat. També predica recessos, tant a França com en altres països. En la preparació de l'Any de la fe, en aquesta entrevista en exclusiva, parla de l'oració i afirma que la qüestió de fons és la de trobar una nova vitalitat de la fe, a través d'una trobada personal amb Crist i que la renovació de l'Església no pot procedir més que d'una renovació de l'oració.

El sant Pare, en el seu discurs a la Cúria del passat 22 de desembre, va assenyalar alguns motius de preocupació en l'Església, com el fet que els que van regularment a l'Església són cada vegada més ancians i que cada cop són menys, l'estancament de les vocacions al sacerdoci, el creixement de l'escepticisme i la incredulitat. I per donar resposta a aquests problemes proposa, especialment a Europa, que la fe adquireixi una nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a la trobada amb Jesucrist.

Com li sembla a vostè que ha de ser aquesta trobada amb Jesucrist?

És cert que l'Església, si més no a Occident, travessa una profunda crisi espiritual. Aquesta crisi és dolorosa i no es resoldrà fàcilment ni ràpidament, però crec que és un temps de purificació de l'Església, i que després d'aquest temps de crisi hi haurà una gran renovació de la fe i de la vida de l'Església. Per tant, hem de seguir esperançats. Dit això, penso efectivament que la qüestió de fons és la de trobar una nova vitalitat de la fe, a través d'una trobada personal amb Crist. Amb aquesta

finalitat, tota la comunitat cristiana, com ja va dir Joan Pau II a la *Novo Millennio Ineunte* (n. 33), ha de ser sobretot una escola de pregària.

La renovació de l'Església no pot procedir més que d'una renovació de l'oració que fa possible una experiència personal amb Déu. No pot existir una trobada profunda amb Crist sense una vida de pregària fidel i perseverant. Però la trobada amb Jesucrist no és només una experiència subjectiva, sinó que té també una dimensió objectiva, eclesial. D'aquí la necessitat que, a més de la pregària personal, hi hagi un arrelament en l'Església per a un acompanyament, per compartir i verificar la fe. No es pot ser creient aïllant-se dels altres, tenim necessitat de formar part d'una família espiritual (parròquia, moviment, comunitat...). Cal, alhora, educar les persones en l'oració personal i suscitar comunitats vives i fraternals.

Un problema de les persones que es plantegen la vida de pregària és tenir un diàleg amb Déu, de tu a tu. Quins serien els signes que aquest diàleg es produeix?

L'arbre es coneix pels seus fruits. El diàleg amb Déu és una realitat misteriosa. En no ser Déu un interlocutor a la humana manera, el diàleg amb ell es viu dins d'una foscor de fe. El senyal que hi ha un veritable diàleg amb Déu no deriva necessàriament del fet de percebre sensacions particulars (encara que això pugui succeir) o de tenir algun tipus de revelacions. El veritable signe és que la fe es faci més forta, l'esperança més confiada i que estiguem més decidits a estimar Déu i el proïsme. El creixement de les virtuts teològals és el signe de la veritat del diàleg amb Déu. Amb aquestes conseqüències: estem més serens, ens distanciem dels problemes, estem més despresos, percebem de forma més clara en quin sentit Déu desitja orientar les nostres decisions, etc.

Hi ha gent que comença el tracte amb Déu, però que després no continua. Què els diria?

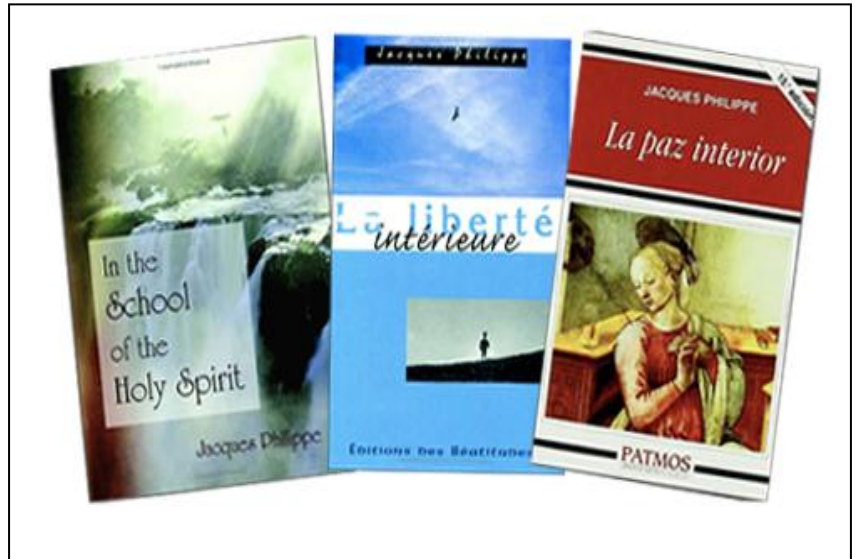
És una llàstima... la perseverança en l'oració és sens dubte el combat més difícil de la nostra vida, per tant, val la pena fer-ho, perquè només la perseverança i la fidelitat permeten a l'oració donar els seus fruits, arribar a una experiència personal de Déu i a canvis interiors. Cal mirar d'entendre per quines raons no perseverem (sentiment d'inutilitat, experiència de la pròpia misèria, deixar-se portar per altres prioritats...) i intentar posar-hi remei. La raó més freqüent per la qual no perseverem és la falta d'esperança, el desànim... Cal convèncer-se que no hi tenim res a perdre i molt a guanyar-hi perseverant en l'oració i posant tota la confiança en Déu. Una vegada adquirida la fidelitat, les coses resulten més fàcils.

Vostè escriu sobre l'oració i altres temes relacionats en diversos llibres seus. Quin ha estat l'ordre de composició? En quin ordre convé llegir-los? D'altra banda: Per a quin públic estan pensats?

Només he escrit un llibre dedicat específicament a l'oració (*Temps per a Déu*). Va ser el meu segon llibre després de *La pau interior*. Potser és bo començar per aquest últim, ja que és una invitació a fonamentar la relació amb Déu sobre la confiança, l'abandonament, l'acceptació serena de les debilitats... el que resulta una base necessària per a la vida de pregària. Aquests llibres han estat escrits a partir de la meua experiència en la predicació de recessos a un públic variat, constituïts moltes vegades per *cristsians normals*, que té el desig d'anar més a fons en la seva vida de fe. Els testimonis que he pogut rebre mostren que aquests llibres poden dirigir-se a tots els públics.

La pau interior és un dels seus llibres que més s'ha difós, especialment a França. Per què és tan important tenir aquesta pau?

Tots tenim set de pau interior. Potser és això el que explica l'èxit del llibre. Té com a finalitat ajudar-nos a trobar en Déu aquesta pau, ja que només Ell ens la pot donar. Però jo recordo també en aquest llibre una llei espiritual important i de vegades desconeguda: esforçar-se per romandre serens en tota circumstància (en la mesura que això depengui de nosaltres) és un mitjà fonamental per deixar actuar més a Déu en la nostra vida. Com més vivim en un clima de pau, de confiança, d'abandonament, més permeables som a la tasca de l'Esperit Sant i podem donar fruits. Mentre que la por, la inquietud, l'agitació ens tanquen a l'acció de Déu. «Adquireix pau interior i una multitud trobarà la salvació al teu costat», diu sant Serafí de Sarov, un gran sant rus de principis del segle XIX.

L'oració interior o oració mental completa la vida sacramental i hi està íntimament lligada. De quina manera li sembla que es complementen l'oració i els sacraments?

L'específic de la pregària cristiana és que està arrelada en la gràcia sacramental. En podríem donar molts exemples. Fer pregària ens ajuda a desplegar la nostra identitat de fills de Déu, do que té l'origen en la gràcia baptismal. És també mantenir i aprofundir en la relació amb Déu en Crist, comunió que es nodreix particularment de l'eucaristia. El sacrament de la reconciliació purifica el cor perquè pugui *veure Déu*, trobar-lo en l'oració. Els sacraments són mitjans privilegiats pels quals Crist se'ns presenta i ens permet trobar-lo com a font de vida, susciten i enforteixen la vida de pregària. Però, en sentit invers, sense una vida de pregària personal, la participació en els sacraments corre el perill de quedar-se en una cosa superficial i no donar els fruits per als quals han estat instituïts. L'oració personal és indispensable perquè la participació en els sacraments sigui vivificant i fecunda.

En la nostra civilització, costa molt viure el silenci interior: la gent està pendent del telèfon mòbil, d'allò més immediat i li costa meditar. Com aconseguir aquest silenci?

És cert que sovint estem atrets pels diversos mitjans de comunicació i que aquest fet fa de vegades difícil trobar el clima de silenci i de recolliment que permet l'oració i escoltar Déu. Cal intentar, tant com sigui possible, crear en la nostra vida un cert ritme de talls respecte a aquestes trucades exteriors. Cal tenir un ritme diari de trobada personal amb Jesús, de meditació de les Sagrades Escriptures, estem parlant d'un quart d'hora. Fer, de tant en tant, uns dies de recés espiritual. Tot això demana un esforç que val la pena... Si no ho fem, correm el risc de viure sempre d'una manera superficial.

Per què cal fer la pregària sempre i no només quan un en tingui ganes?

Com qualsevol relació autèntica amb una altra persona, la nostra vida de pregària, que és l'expressió concreta del nostre amor de Déu, no es pot basar-se únicament en el fet de tenir-ne o no tenir-ne ganes... sinó que ha de derivar d'alguna cosa més profunda, d'una veritable elecció de vida que compromet tota la nostra llibertat i la nostra responsabilitat. És la condició necessària d'un aprofundiment i d'una purificació que fa que les dimensions afectives i emocionals estiguin al servei de quelcom més profund i no siguin només el motor de la nostra elecció.

En les seves obres apareixen diversos mestres de la vida espiritual. Quins autors podria recomanar per a aquelles persones que porten una vida corrent i que intenten millorar la seva vida cristiana?

A cada un li toca descobrir entre els seus mestres espirituals, els que més li parlen i l'ajuden a avançar en funció de les afinitats i en funció també de les etapes de la nostra vida. Si tenim un veritable desig de progressar i una autèntica recerca, el Senyor posarà en el nostre camí germans i germanes del Cel que estaran en condicions d'ajudar-nos. Dit això, em sembla que avui en dia un dels referents més preuats de la nostra vida espiritual és Santa Teresa de Lisieux. El seu missatge és universal, i ens condueix amb molta força i veritat al cor de l'Evangeli: el descobriment de la misericòrdia infinita del Pare i la invitació a anar cap a Ell amb senzillesa, la confiança, sense inquietar-nos mai per les nostres limitacions i misèries.

El P. Rainiero Cantalamessa ha assenyalat que la nova evangelització l'han de portar a terme sobretot els laics, entre d'altres coses perquè els ministres de l'Església són només desenes de milers mentre que els laics són centenars de milions. Com aconseguir que els laics siguin els nous evangelitzadors?

La idea és correcta, i la nostra època és la de l'apostolat dels laics. El Concili Vaticà II ha volgut animar tots els laics a respondre a la seva crida a la santedat i a jugar així un paper privilegiat en la difusió de l'evangeli. Dit això, ser evangelitzador no surt perquè sí. Suposa tenir una experiència de Crist prou profunda i bella perquè es tingui el desig de comunicar-la als altres. Això suposa també una certa formació espiritual i teològica per respondre adequadament als desafiaments del món d'avui. Finalment, un de sol no pot ser evangelitzador, sense estar vinculat a un comunitat eclesial de qui rep una missió.

Si es vol que els laics juguin el paper al qual són cridats en la difusió de l'evangeli, cal fer el que he comentat: conduir-los a una experiència personal amb Crist a través d'una vida de pregària i una vida espiritual autèntica, i suscitar comunitats vives, ben arrelades a l'Església, que siguin un suport i una guia per a l'apostolat dels laics donant-los els mitjans de formació dels quals tenen necessitat.

Article de la revista "Temes d'avui" per Joaquim González Llanos.